

— "Ε, λοιπόν, πάρε τότε τὸν κύριον "Εκτορα, εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ναί, μὰ δὲν τὸν ἀγαπῶ, δὲν θὰ τὸν ἀγαπήσω ποτέ.

— Τότε πάρε τὸν κύριον Δερμενόν.

— Καλά, μὰ ἂν δὲν εὐτυχίσω μαζί του, θὰ μετανῶ καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν, διότι δὲν ἠκολούθησα τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης.

— Σκέψου τότε καλλίτερα.

— Ἀλλά, καλὸ μου παιδί, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ λαμβάνουσα τὰς χεῖρας τῆς θυγατρὸς τῆς, ἀνωφελῶς βασιανίζεις τὸ πνεῦμά σου. Οὔτε ὁ κύριος Ἑρρίκος, οὔτε ὁ κύριος "Εκτωρ ἐξηγήθησαν ἀκόμη καὶ σὺ σκέπτεσαι, ὡς νὰ σὲ ἐζήτησαν καὶ οἱ δύο καὶ πρόκειται σήμερον αὐτὴν τὴν στιγμὴν νὰ ἐκλέξης. Ἰσως δὲν σὲ συλλογίζεται οὔτε ὁ εἰς οὔτε ὁ ἄλλος.

— "Α! ὁ Ἑρρίκος μ' ἀγαπᾷ, εἶπεν ἡ Ἰουλιέττα.

— Προτιμότερον λοιπὸν εἶνε νὰ περιμένωμεν. Εἴσαι τῆς γνώμης μου;

— Πάντοτε σκέπτομαι καθὼς σὺ, τὸ γνωρίζεις, καλὴ μου μαμά.

— Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἡ ἐντύπωσις, ἥτις παρήχθη ἐκ τῆς σημερινῆς δοκιμασίας, θὰ παρέλθῃ καὶ θὰ δυνήθῃς μὲ τὴν ἡσυχίαν σου νὰ σκεφθῇς καὶ βασιανίσῃς καλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο. Βλέπεις, ὅτι σὲ μεταχειρίζομαι ὡς γυναικῶνα τοῦ κόσμου καὶ σ' ἀφήνω ἐλευθέραν εἰς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα τοῦ βίου.

Ἡ κυρία Βωζέ ἐνηγκαλίσθη τὴν θυγατέρα τῆς προσθέτουσα:

— Τώρα πῆγαινε νὰ κάμῃς ἓνα γῦρον εἰς τὸν κήπον.

Ἡ Ἰουλιέττα ἔλαβε τὸν βραχίονα τῆς Καικιλίας καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς αἰθούσης μετὰ τῆς μητρός τῆς.

Ὁ Ἑρρίκος περιέμενε πάντοτε πλησίον τῆς κλίσμας.

— Ἰσως εἶνε ἀδιακρισία, εἶπε πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ, νὰ περιμένω ἐδῶ, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἀναχωρήσω, χωρὶς νὰ πληροφορηθῶ περὶ τῆς ὑγείας τῆς δεσποινίδος.

Καὶ παρετήρει τὴν Ἰουλιέτταν, ἥτις ἠρρυθρίασεν ὀλίγον καὶ κατεβίβασε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ἡ νεᾶνις, εἶμαι καλὰ.

— Δύναμαι νὰ μάθω, δεσποινίς, πόθεν προῆλθεν ἡ ταραχὴ ἐκείνη; προσέθηκεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις γνωρίζων καλῶς τὴν αἰτίαν τῆς λιποθυμίας, ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ ποίαν διαιολογίαν θὰ ἐδίδεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐκ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ καιροῦ, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα παρατηροῦσα τὴν μητέρα τῆς μετὰ μειδιάματος, ὅπερ δὲν διέφυγε ποσὺς τὸν Ἑρρίκον.

— "Ὅλα πηγαίνουν καλὰ, εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Κυρία, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως, πλησιάζων τὴν κυρίαν Βωζέ καὶ ἐξακολουθῶν νὰ ἐξετάζῃ τὴν φυσιογνωμίαν τῆς Ἰουλιέττας, ὁ θεὸς ἤθελε νὰ σὰς ἐπισκεφθῇ σήμερον διὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἐκ τῆς ὑμετέρας προσκλήσεως καὶ διὰ

νὰ σὰς ὁμιλήσῃ, καθὼς ἔλεγε, περὶ κατεπειγουσῆς τινὸς ὑποθέσεως. Ἦλθον λοιπὸν μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ σὰς ἐρωτήσω, ἂν θὰ εἴσθε ἀπόψε ἐν τῇ ἐπαύλει καὶ ἂν ἔχετε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν δεχθῆτε.

— Νὰ εἴπετε εἰς τὸν θεὸν σὰς, ἀγαπητέ μου κύριε Ἑρρίκε, ὅτι πάντοτε εἶνε εὐπρόσδεκτος εἰς τὴν οἰκίαν μου καὶ ὅτι τὸ μόνον ἐναντίον τοῦ παράπονόν μου εἶνε, ὅτι δὲν μὲ ἐπισκέπτεται συχνά.

— Λοιπὸν, δεσποινίς, ὑπέλαβεν ὁ Ἑρρίκος, ἂφ' οὗ πρῶτον ἠγχαρίστησε δι' ὑποκλίσεως τὴν κ. Βωζέ, συνεβουλευθῆτε τὴν μαγίσσαν ἐκείνην;

— Ναί, κύριε, ἀπεκρίθη ἡ Ἰουλιέττα, τὴν ὁποίαν ἡ ἐρώτησις τοῦ Ἑρρίκου ἀποτόμως ἀπέσπασεν ἐκ τοῦ ρεμβασμοῦ, εἰς ὃν εἶχε πέσει πρὸ τινων στιγμῶν.

— Καὶ τὴν ἐθαυμάσατε, καθὼς σὰς ὑπέσχετο ἡ δεσποινίς Καικιλία;

— Ναί.

— Σὰς εἶπε τὸ παρελθόν;

— Περισσότερον ἀκόμη, μ' ἔκαμε νὰ τὸ ἴδω.

— Καὶ τὸ μέλλον;

— Τὸ μέλλον, ἀπήντησεν ἡ Ἰουλιέττα ἀνταλλάσσουσα βλέμμα μετὰ τῆς μητρός τῆς, μοὶ τὸ προεῖπεν.

— Εἶνε καθὼς τὸ ἠθέλετε;

— "Ὅχι, εἶπεν ἡ νεᾶνις, ἥτις δὲν ὑπόπτευεν, ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἐγνωρίζε πᾶν ὅτι ἔλαβε χώραν εἰς τὸ οἶκον τῆς Καισαρίνης καὶ ὅτι κατὰ συνέπειαν τὸ ὄχι τοῦτο ἦτο ὁμολογία.

— Ἀλλ' ἂφ' οὗ εἰδοποιήθητε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ προλάβετε τὰ προλεχθέντα καὶ νὰ φροντίσετε νὰ ἐπέλθωσι σύμφωνα μὲ τὰς ὁρέξεις σὰς.

— Τί μὲ συμβουλευέτε;

— Εἶνε ἁπλῶς ὁσκόλος ἡ ἀπάντησις, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ὅστις δὲν περιέμενε ποτὲ τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Εἰπέτε μου λοιπὸν.

Καὶ ἡ νεᾶνις παρετήρει ἀσκαρδαμυκτὶ τὸν κ. Δερμενόν.

— Ὅθι περιέμενα νὰ ἔλθουν τὰ πράγματα μόνον τῶν, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος.

— Αὐτὸ μού ἔλεγεν ἡ μητέρα πρὸ ὀλίγου, ἀλλὰ δὲν πρόκειται περὶ τούτου. Ἐπαναλαμβάνω λοιπὸν τὴν ἐρώτησίν μου: Ἄν ἡ Καισαρίνη, τῆς ὁποίας ἡ μαντικὴ εἶνε ἀλάνθαστος, σὰς ἔλεγε: «Δύο πράγματα θὰ παρουσιασθῶσιν ἐνώπιόν ὑμῶν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν θέλετε, καὶ ἕτερον, τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖτε: ἂν παραδεχθῆτε τὸ πρῶτον, θὰ εἴσθε δυστυχῆς, ἂν προτιμήσετε τὸ δεύτερον, ἡ εὐτυχία σὰς εἶνε βεβαία», τί θὰ ἐκάνετε;

— Ὅθι προτίμων τὸ δεύτερον, ἀπεκρίθη ὁ Ἑρρίκος περιέργως νὰ ἴδῃ τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἡ συμβουλὴ τοῦ θὰ ἐπροξένει εἰς τὴν νεᾶνίδα καὶ πεπεισμένος πλέον, ὅτι ἡ Ἰουλιέττα τὸν ἠγάπα τόσον, ὥστε νὰ μὴ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν γνώμην ταύτην.

— "Α! θὰ ἐπροτιμᾷτε τὸ δεύτερον; ἐψιθύρουν ἡ Ἰουλιέττα κάτωχρος.

— Ναί, δεσποινίς.

— Χωρὶς νὰ λυπηθῆτε;

— Δὲν λέγω, χωρὶς νὰ λυπηθῶ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ διστάσω.

— Ἄν ἐγνωρίζετε, τί μὲ συμβουλευέτε,

κύριε Ἑρρίκε, δὲν θὰ ὠμιλεῖτε μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον.

— Ἀπατάσθε, δεσποινίς, θὰ σὰς ἔλεγον πάντοτε τὸ αὐτό.

— Καὶ σὺ, μαμάκα μου, σὺ, ἥτις γνωρίζεις περὶ τίνος πρόκειται;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, καλὸ μου παιδί, ἀπεκρίθη ἡ κ. Βωζέ, ὁμολογῶ, ὅτι ἡ γνώμη τοῦ κυρίου Δερμενόν δὲν εἶνε κακὴ καὶ συμφωνῶ καθ' ὁλοκληρίαν μαζί μου.

Ἀκούων τὴν φράσιν ταύτην, τῆς ὁποίας ἡ ἐννοια ἦτο κατὰδῆλος, ὁ Ἑρρίκος μετενόησε διὰ τὸ παιγνίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπαίξετο πρὸ ὀλίγου.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἰουλιέτταν, αὕτη ἐφαίνετο συγκεκλινημένη.

— Καὶ σὺ; εἶπεν εἰς τὴν Καικιλίαν.

— "ὦ! ἐγὼ, ἀπεκρίθη ἡ φίλη τῆς Ἰουλιέττας, σοὺ εἶπα ἤδη τὴν γνώμην μου, θὰ ὑπῆκουον τυφλῶς.

— "Ε, λοιπὸν, ἐκραύγασεν ἡ δεσποινίς Βωζέ μετὰ τόνου ὀργίλου καὶ χωρὶς νὰ ὑποπτεύῃ, ὅτι ὁμιλοῦσα οὕτως ἀπεκάλυπτε τὰ αἰσθημάτων τῆς εἰς τὸν Ἑρρίκον, ὅστις ἐγνωρίζε τὸ πᾶν, ἔ, λοιπὸν! δὲν θ' ἀκολουθῆσω τὴν συμβουλὴν τῆς μαγίσσης καὶ παρ' ὅτι μοὶ λέγει ὁ κύριος Ἑρρίκος, ἡ Καικιλία καὶ ἡ μητέρα μου, θὰ κάμω τὸ ἐναντίον ἐκείνου, τὸ ὁποῖον ἡ Καισαρίνη μὲ συνεβούλευσε.

Μειδιάμα θριάμβου καὶ ἔρωτος ἐφώτισε τὸ πρόσωπον τοῦ Ἑρρίκου, ὅστις εἶπεν εἰς τὴν νεᾶνίδα:

— Τίς ἤξεύρει! ὁ Θεὸς θὰ σὰς ἀνταμείψῃ ἰσως διὰ τὴν ἐμπιστοσύνην, ἣν ἐδείξατε πρὸς αὐτόν.

— Νὰ εἴπητε εἰς τὸν θεὸν σὰς, ὅτι θὰ τὸν περιμένω χωρὶς ἄλλο ἀπόψε, εἶπεν ἡ κυρία Βωζέ, ἥτις ἐκ τῆς ἀπαντήσεως τῆς θυγατρὸς τῆς ἐπέστη πλέον, ὅτι αὕτη εἶχεν ἀμετάκλητον ἀπόφασιν νὰ νυμφευθῇ τὸν Ἑρρίκον καὶ δὲν ἀμφίβαλλεν ὅτι ὁ θεὸς τοῦ κυρίου Δερμενόν ἐσκόπευε νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρα τῆς Ἰουλιέττας.

Συγχρόνως παρετήρει τὸν Ἑρρίκον διὰ βλέμματος, ὅπερ ἤθελε νὰ εἴπῃ:

— Ἐνόησα, ἐλπίζετε.

— "Ε, λοιπὸν! ἐγὼ, ἐπανελάβην ἡ Καικιλία, θὰ ὑπῆκουον τυφλῶς εἰς τὴν Καισαρίνην. Καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως, πλησιάζουσα τὴν Ἰουλιέτταν, θὰ προετίμων τὸν ἄλλον.

[Ἐπεται συνέχεια.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΑΚΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΙΣΟΣ

Μυθιστορία ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Οἱ Ροξενδάλ.

[Συνέχεια]

Ἐγνωρίζεν ἕκ τινων πληροφοριῶν ὅτι ὁ Ραβὺ ἐκράτησε τὸ ποσόν, τὸ δι' αὐτὸν ἀφένεν ἐν τῇ κατὰ τὴν ὁδὸν τοῦ Γύφου κατοικίᾳ, ὅτι δὲ κατετάχθη εἰς θάλασσαν κωμῶδων περιοδεύοντα ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας.

Οὐδέποτε ὁ Ραβὺ ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυ-

μίαν νὰ ἐπαινῶ τὴν σύζυγόν του, κατασταθεῖσαν ἐρωμένην ἄλλου.

Οὐδέποτε εἶπέ τι, ὥστε νὰ ὑπονοηθῶσιν οἱ σκοποὶ του, γνωστοὶ μόνον εἰς τοὺς συνενόχους του τοῦ καπηλείου καὶ εἰς τὴν Μαρίναν Στρίκον.

Ἄλλως τε κατὰ τὰς σπανίας ἐκμυστηρεύσεις, ἃς ἔκαμεν ἡ Γερμανὴ τῷ ἐραστῇ αὐτῆς, προκειμένου περὶ τοῦ Ραβού, εἶχε παραστῆσαι αὐτὸν φύσιν ἀγαθὴν μέχρις ἀδυναμίας καὶ ἄκακον.

Ὁ καλοκάγαθος οὗτος σύζυγος δὲν ἠδύνατο αἰφνης νὰ μεταβληθῇ εἰς ἄγριον θηρίον, ἱκανὸν νὰ φονεύσῃ ἀνωφελῶς τὴν πυργωδέσποιναν τῆς ἐπαύλεως τῶν Πυργίσκων.

Οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν λοιπὸν ὁ βαρόνος ὑποπεύθη τοῦτον, οὐδὲ κἀν ὠμίλησε περὶ τοῦ κωμωδοῦ εἰς τοὺς ἀναλαβόντας τὴν ἀνάκρισιν δικαστάς.

Ἐτυχεν ἄλλως τε τῆς ἀδείας τῆς ἀστυνομίας ν' ἀσχοληθῇ μόνος εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῆς κόρης, ἣτις καθίστατο αὐτῷ προσφιλεστέρα, ἀφ' ἧς ἀπώλεσε τὴν μητέρα καὶ τὸ παιδίον.

Ἐνόμιζεν ὅτι ἦτο ἱκανός, ἄνευ βοηθείας τινός, ν' ἀνακαλύψῃ τὸ κρησφύγετον, ἐν ᾧ ἐκρυπτον αὐτό. Ἦτο ἄρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ ἐξαγοράσῃ τὸ παιδίον παρὰ τῶν ἀρπάγων.

Πλὴν τοῦτου ἤθελε ν' ἀποφύγῃ ν' ἀναμιχθῇ τὸ ὄνομα του τῇ ἱστορίᾳ τῆς μοιχείας, ἣτις τόσῳ μοιραίαν ἐπήνεγκε καταστροφὴν.

Αἱ ἐφημερίδες λοιπὸν ἔμαθον μόνον ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κρυβῇ, ὅλαδὴ τὸ ὕλικόν γεγονός τοῦ φόνου καὶ τῆς κλοπῆς.

Δὲν κατετρόμαξε μόνος ὁ Ραβού ἐκ τῶν ἀποκαλύψεων τοῦ τύπου.

Ὅταν ἡ εἰδησις τοῦ φόνου τῆς Γερμανῆς ἐγένετο γνωστὴ εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς κυρᾶ Κλαυδίας, ὁ Ροβινώ καὶ ὁ δικηγόρος ἐγένοντο πελιδνοὶ καὶ ὀλίγου δεῖν ν' ἄλλοφρονήσωσιν.

Ὁ Περὲξ δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Ἀμὰ τῇ πρωΐᾳ, ἀπῆλθε διὰ τῆς ταχείας ἀμαξοστοιχίας τῆς Ἀθρῆς, καθ' ἣν δὲ ὥραν αἱ ἐφημερίδες τὸ πρῶτον ἤδη ἀνῆγγελλον τὸ γεγονός, εἶχεν ἐπιβιβασθῇ ἐπὶ τοῦ ὀλλανδικοῦ ἀτμοκινήτου «Παναμᾶ», ὅπερ ἔφερεν αὐτὸν εἰς Ἀμερικὴν. ὑπόθεν θ' ἀπέστελλε τοῖς συνεταίροις αὐτοῦ τὴν μερίδα αὐτῶν ἐκ τῶν ἀδαμάντων τῆς Γερμανῆς, ἅμα ὡς κατ' ὅρου νὰ ἐκποιήσῃ αὐτούς.

Τὸ «Παναμᾶ» ἦν τὸ πρῶτον ἀτμοκίνητον, ὅπερ θ' ἀνεχώρει, ὁ δὲ Ἰσπανὸς ἐρρίφθη ἐν αὐτῷ ὡς εἰς καταφύγιον.

Ὀλίγον ἐμελλεν αὐτὸν τὸ τέρας τοῦ ταξιδίου, ἀρκεῖ αἱ ἀκταὶ τῆς Γαλλίας νὰ ἐκλείψωσιν ἐκ τοῦ ὁρίζοντος ὡς οἶόν τε ταχύτερον.

Ἰδοὺ τί εἶχε συμβῇ.

KI'

Οἱ τρεῖς ἄθλιοι τοῦ Πρασίνου Κονίκλου συνεκεντρώθησαν ὑπὸ τὴν μεγάλῃν δρῦν, ὡς εἶχε συμφωνηθῇ μετὰ τοῦ Ραβού, ἀλλ' ὅχι κατὰ τὴν προσδιορισθεῖσαν ὥραν.

Τὴν ἐσπέραν περιεφέροντο περὶ τὸ ἄλσος τῶν Πυργίσκων, χωρὶς νὰ ἴδῃ τις αὐτούς,

καθόσον ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐκείνῃ καὶ πλήρῃ δένδρων συνεικία σπανιώτατα ἀναγνωρίζονται οἱ διαβάται. Ἄλλως τε οἱ θεράποντες τῆς ἐπαύλεως ἦσαν ἀπασχολημένοι μετὰ τὸ συμβᾶν τοῦ τοκετοῦ τῆς κυρίας τῶν.

Ὁ Ροβινώ καὶ ὁ δικηγόρος, ὡς εἶδομεν, ἦσαν μόνον κλέπται. Δυσκόλως θὰ ἐπέιθεντο νὰ διαπράξωσι φόνον.

Ἐφρόνουν ὅτι μετὰ τὰ ληφθέντα μέτρα θὰ εὕρισκον ἀσθενῆ ἀντίστασιν ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν, αἵτινες θὰ ἦσαν μόναι ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ὁ Ροβινώ, οὗτινος ὁ χαρακτήρ οὐδαμῶς ἦν αἰμοχαρής, οὐδόλως εἰδίσταζε νὰ διαρπάσῃ οἰκίαν ἑκατομμυριούχου, σκεπτόμενος φιλοσοφικώτατα ὡς πλείστοι ὅσοι λέγοντες : «Ἄν εὕρισκα χαρτοφυλάκιον περιέχον ἑκατὸν χιλιάδας φράγκων καὶ ἀνῆκον εἰς τὸν βασιλέα τῆς Ὀλλανδίας ἢ εἰς τὸν βαρόνον Κέρσχ, δὲν θὰ ἤμην τόσῳ μωρὸς ὥστε νὰ τὸ ἀποδώσω.»

Ἀλλὰ καὶ τίς θὰ τὸ ἀπέδιδεν... ἴσως.

Προκειμένου ὅμως περὶ μάχης, ὁ Ροβινώ χωρὶς ποσῶς νὰ αἰσχυρῇ θὰ ἐστρεφε τὰ νῶτα τρεπόμενος εἰς φυγὴν.

Ὁ ἀρχαῖος σύντροφος τοῦ Ραβού ἦν πεποικισμένος δι' εὐφυΐας καὶ πονηρίας, τῶν προσόντων δὲ τούτων δὲν εἰδίσταζε νὰ ἐπωφεληθῇ πρὸς τὸ συμφέρον του.

Ἀπὸ τῆς ἐνάτης ὥρας ἐπέβλεπεν ἀπὸ τινος γείτονος ἀγροῦ τὸ οἰκήμα τοῦ θυρωροῦ τῶν Πυργίσκων, ἐκεῖθεν δὲ παρετήρει μετὰ προσοχῆς πᾶν τὸ ἐκ τοῦ κιγκλιδώματος ἐξερχόμενον.

Δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ ἀπερχόμενον τὸ δόχημα τοῦ ἱατροῦ, εἴτα δὲ τὴν ἀμαξάν τοῦ βαρόνου.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη, οἱ δὲ κηπουροὶ ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ ἴδια.

Βαθυρόν τὸ φῶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τῶν παρὰ θύρων καὶ βαθεῖα σιγὴ ἐπεκράτει ἐν τῇ ἐπαύλει.

Ἐσπευσε τότε νὰ εὕρῃ τοὺς συντρόφους του, οἱ τρεῖς δὲ, ὡς εἶδομεν, εἰσῆλθον εἰς τὸ ἄλσος καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Ἡ ἐπιχείρησις ἐν ἀρχῇ ἔβαινε ὡς εἶχον προῖδει.

Ἡ μικρὰ θύρα τῆς κλίμακος τῆς ὑπηρεσίας ἠνεώχθη εὐκόλως.

Αἱ θεραπαινίδες τῆς Γερμανῆς, ἐξηντημέναι ἐκ τῆς κοπώσεως, εἶχον ἀποκοιμηθῇ.

Καταληφθεῖσαι ἐν ὕπνῳ, φημωθεῖσαι καὶ ἐγκλεισθεῖσαι ἐν τινι ἀποθήκῃ, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ εἰδοποιήσωσι τοὺς ἄλλους θεράποντας.

Οἱ τρεῖς ἄλλως τε κακοῦργοι οὐδὲν κακὸν ἐπραξάν αὐταῖς. ὑπεσχέθησαν δὲ νὰ τὰς ἀφῇσωσιν ἐν τῇ ζωῇ, ἀρκεῖ νὰ μὴ πειραθῶσι νὰ κραυγᾶσιν.

Ὁ Ραβού μάλιστα μετ' ἀστείότητος ὠμίλησεν εἰς αὐτάς.

— Ἀκούσατε, ἑλαφοὶ μου, εἶπεν. ὁ αὐθέντης σας ἔχει τόσα χρήματα, ὥστε οὔτε θὰ καταλάβῃ τὴν ἐπίσκεψίν μας. Πάντοτε κερδισμένος θὰ ἦναι αὐτός.

Ὁ δικηγόρος ἔμεινε ὡς φρουρὸς πρὸ τῆς κρύπτης τῶν θεραπαινίδων, ἐνῶ οἱ δύο ἑταῖροι προέβησαν εἰς τὴν διαρπαγὴν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων.

Ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Γερμανῆς ὁ Ροβινώ προσεῖχεν ἐπὶ τῆς νεαρᾶς γυναικὸς κοιμωμένης, ἐνῶ ὁ Ἰσπανὸς παρεβίαζε τὸ γραφεῖον.

Δυστυχῶς ἡ ψευδὴς ρίς, ἣν ἔφερεν ὡς ἀρλεκίνος, ἀπεκολλήθη καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ταπητός.

Ἐνῶ δὲ ἀνελάμβανεν αὐτὴν ἤκουσε φωνὴν ἐντρομον λέγουσαν μεθ' ὕψους ἐπιπληκτικοῦ :

— Σεῖς !

Ἀνηγέρθη καὶ εἶδε περίτρομος τοὺς δύο ὀφθαλμούς τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀτενίζοντας αὐτόν.

Ἡ Γερμανὴ ἠνόνησε τὰ πάντα, τοῦλάχιστον τὸ ἐπίστευεν.

Ὁ Ροβινώ, ὁ ἀρχαῖος τοῦ συζύγου τῆς σύντροφος, δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ κλέπτης.

— Σιωπῇ ! εἶπεν αὐτῇ πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου !

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ἠτένιζεν αὐτόν ὡς ἐν ὀνείρῳ, χωρὶς νὰ ἐννοῇ.

Οἱ δύο ἐκεῖνοι ἄνθρωποι τὴν νύκτα ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς, ἀνασκαλεύοντες τὰ ἐπιπλά, παραβιάζοντες τὰ κλεῖθρα, δὲν τὴν ἀνησύχουν.

Ἦτο τόσῳ εὐτυχὴς διὰ τὸν ἔρωτα τοῦ ἐραστοῦ τῆς, διὰ τὴν γέννησιν τοῦ μικροῦ ἐκείνου ὄντος, ὅπερ ἐκοιμάτο πλησίον τῆς, ὥστε ἐμειδία ἐξ οἴκου πρὸς τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, οἵτινες διὰ τοιούτων ἐπιχειρήσεων ἤθελον νὰ ζήσωσι.

— Λαβετε ὅλα, εἶπεν ἡρέμα, καὶ φύγετε.

— Θὰ σιωπήσῃς ; ἠρώτησεν ὁ Ροβινώ χαμηλοφώνως.

— Εἰς τὴν ψυχὴν μου !

Ἀλλὰ διαρπαζὼν τὰς ἐν τῷ γραφεῖῳ περιεχομένας ἀξίας, ὁ Ἰσπανὸς ἀντελήφθη τῆς πλησίον του λαμβανούσης χώραν μικρᾶς σκηνῆς.

Ὅτε ἐξῆλθε μετὰ τοῦ ἀρχαίου ἡθοιοῦ, εἶπεν αὐτῷ :

— Σε γνωρίζει ἡ κυρία ;

— Διάβολε ! εἶναι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου μου !

— Τοῦ Ραβού ;

— Ναί.

— Σε εἶδε ἔχθνημεν. Θὰ μᾶς καταγγείλῃ

— Ὑπεσχέθη ὅτι θὰ σιωπήσῃ.

— Λόγος γυναικὸς !

— Ἐγγυῶμαι ἐγὼ ! εἶπεν ὁ Ροβινώ ἐντόνως. Ἐτελείωσες ;

— Ναί.

— Ἀς φύγωμεν.

Ὁ Περὲξ ἐτονθόρυσεν ἀκαταλήπτους τινὰς ἀπειλὰς μεταξὺ τῶν ὁδόντων του καὶ προσηγγὴν τοῦ συνενόχου του.

Κατωθεν τῆς κλίμακος ἐνεχείρισε τῷ δικηγόρῳ καὶ τῷ Ροβινώ δέσμην χαρτονομισμάτων καὶ κυλινδρούς χρυσῶν νομισμάτων.

— Περιουσία ὀλοκλήρος ! εἶπεν, ἃς φύγωμεν.

Μόλις ὅμως εἶχε προχωρήσει βήματα τινα ἐν τῷ ἄλσει καὶ ὤθησε τὸν Ροβινώ ἐμπροσθέν του καὶ ἀνῆλθε παλιν ἐν σπουδῇ λέγων :

— Ἐλησμονήσαμεν τὸ μικρόν !

— Ἀφες το ! εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ Ροβινώ.

— Δέν εἶμαι τόσο ἀνόητος, εἶπεν ὁ Ἰσπανός, ἀξίζει χίλια τάλληρα.

— Καὶ ἐδῶκαμεν καὶ τὸν λόγον μας, προσέθηκεν ὁ δικηγόρος. Ἄς εἴμεθα τίμιοι.

Ἐκράτησε τὸν Ροβινώ.

Ὁ Ἰσπανός ἀνῆρχετο ἀνὰ τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Τοῦτον ἰδοῦσα ἡ Γερμανή, ἀφῆκε κραυγὴν φρίκης, ἣν αὐτὸς ὁ Ραβου ἤκουσε καὶ ἥτις μέχρις ἐγκάτων συνεκίνησε τὸν Ροβινώ.

Ἄλλ' ἡ κραυγὴ αὕτη ταχέως κατεπνίγη.

Ὁ Περὲξ ἔρριψε προσκεφάλαιον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ θυμάτος του, μὴ δυνάμενου ἐκ τῆς ἀδυναμίας ν' ἀντιστῇ, καὶ ἐνέπηξε τὸ ἐγχειρίδιον εἰς τὸ στῆθος τῆς νεαρᾶς γυναικός¹.

Τὸ πλήγμα κατηνέχθη διὰ χειρὸς ἡσκημένης.

Εἶτα ὁ Περὲξ ἔλαβε τὸ παιδίον, ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ μήτηρ ἐξέπνεε. Περιετύλιξεν αὐτὸ ἐν τοῖς σπαργάνοις του, τὸ ἐκάλυψε διὰ σαλίου καὶ κατήλθε ταχέως τὴν κλίμακα.

— Τὴν ἐφόνευσες! εἶπεν ἀσθμαίνων ὁ Ροβινώ.

— Ἡλίθιε! Τί νὰ κάμω; Ἐφρεβήθη. Αὐτὸ ἔγινε.

— Καὶ ἐδῶκεν αὐτῷ τὸ παιδίον.

— Ἐκερδήσαμεν χίλια τάλληρα, εἶπε, μετρητά.

Ἄλλ' ἐνδομύχως ἐσκέπτετο:

— Αὐτὴ δὲν θὰ μᾶς προδώσῃ.

Ἐν τῇ σπουδῇ αὐτοῦ δὲν ἐσκέφθη νὰ λάβῃ τὸ ἐγχειρίδιόν του, ὅπερ ἀφῆκεν αἰμόφυρτον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ θυμάτος του.

Γνωρίζομεν τὰ κατόπιν.

Τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἐξ ἀπορρήτων θαλαμηπόλος τοῦ βαρόνου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του, τὸ κατὰ τὴν λεωφόρον Ἀντέν, ἐνθα ὁ Μάξιμος ἀνῆρχετο καθ' ἐκάστην τὴν πρωΐαν, καὶ ἀνήγγελεν αὐτῷ ὅτι μέγα δυστύχημα συνέβη εἰς τὴν ἐπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ θαλαμηπόλου ἦν ἡλλοιωμένη.

— Ποῖον δυστύχημα;

— Φρικῶδες, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος δὲν ἐφρεβήτο. Ποῖα κακοδαίμονια ἠδύνατο νὰ πληξῇ αὐτόν; Μία μόνη.

— Τὸ παιδίον ἀπέθανεν; ἀνέκραξεν. Ὁμῖλει.

— Ἀνηπάγη, κύριε βαρόνε.

— Καὶ ἡ μήτηρ;

— Δὲν τολμῶ...

— Λέγε ταχέως. Ὅλα θέλω νὰ τὰ μάθω.

— Ἀπέθανε, κύριε βαρόνε.

Ὁ Μάξιμος ἐγένετο κατωχρος, ἔσχεν ὁμῶς τὸ θάρρος νὰ κατισχύσῃ τῆς συγκινήσεώς του.

Ἦτο μόνος μετὰ τοῦ θαλαμηπόλου.

Ἐθῆκεν τὸν ὀκτυλὸν ἐπὶ τοῦ στόματος καὶ ἐξῆλθεν.

Ἡ ἀμαξα ἀνέμενε αὐτὸν εἰς τὴν θύραν.

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς ἐρωμένης του, αὕτη ἦν ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐκοιμάτο, ἀλλ' ἦτο ψυχρά.

1. Ὅρα εἰκόνα φύλλου 45.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ὄρθιος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της, περιώμενος νὰ θερμάνῃ τὴν χεῖρα τῆς ἀτυχοῦς νεαρᾶς μετὰ τῶν ἰδικῶν του.

— Μὲ καθίστας καλόν, ἔλεγεν αὐτῇ, ἀλλ' ἡ καλωσύνη μου θνήσκει μετὰ σοῦ. Θὰ ζήσω μόνον διὰ τὸ μῖσος! Εἶναι κακοὶ οἱ ἀνθρώποι!

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ ἀστυνόμος, ἔμεινεν ἐπ' ὀλίγον κεκλεισμένος μετ' αὐτοῦ.

— Ἀφετε εἰς ἐμὲ τὴν φροντίδα νὰ ζητήσω τοὺς ἐνόχους, εἶπε, καὶ θὰ σὰς δεῖξω τὴν εὐγνωμοσύνην μου ὅσον οὐδὲ πρίγκηψ θὰ ἠδύνατο νὰ τὸ πράξῃ.

Προσέθηκε δέ:

— Ἀλλως τε προβλέπω ὅτι ἡ δικαιοσύνη δὲν θὰ τοὺς ἀνεύρῃ. Δυνατὸν δὲ ἀνησυχούσα αὐτοὺς νὰ τοὺς ἀναγκάσῃ νὰ φονεύσωσι τὴν θυγατέρα ὡς τὴν μητέρα. Τὸ παιδίον ζῇ, εἶμαι βέβαιος, καὶ θὰ τὸ λάβω πάλιν.

Ἐζήτησε τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης ὑπάρχον ἐτι αἰμόφυρτον ἐγχειρίδιον καὶ ἐφύλαξεν αὐτό.

Αἱ ἐφημερίδες ὀλίγιστα ἐγράφαν περὶ τοῦ τρομεροῦ τούτου συμβεβηκότος.

Σιγῇ ἐπεβλήθη περὶ τὴν ἐπαυλιν τῶν Πυργίσκων.

Ἐβδομάδας τινὰς μετὰ τὸ ἐγκλήμα, οὐδὲ κἀν ἐσκέπτετο τις περὶ αὐτοῦ.

Ὁ βαρόνος ὠκοδόμησε παρεκκλήσιον ἐν τῷ ἄλσει, ἐν αὐτῷ δ' ἔθαψε τὸ λείψανον ἐκείνης, ἥτις ὑπῆρξεν ὁ μόνος ἔρως τῆς νεότητός του.

Ἡ ἀνάκρισις ἐξηκολούθησε χαλαρῶς ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας εἰς οὐδὲν ἀπολήξασα ἀποτελεσμα.

Ἡ εἰσαγγελία δὲν ἐγνώρισε τὴν ἱστορίαν τῆς Γερμανῆς, ἣ προσεποιήθη ὅτι ἠγνόει αὐτήν.

Οἱ ἐξωθεν θεράποντες οὐδὲν εἶδον, οὐδὲν ἤκουσαν.

Αἱ γυναῖκες τῆς ἐπαύλειος, ὧν ὁ φόβος ἐτάραξε τὴν ὄρασιν, ἐβεβαίουν ὅτι συμμορία ὀλόκληρος προσωποδοφόρων κατέλαβε τὴν εἰκόνα, ὅτι ὁμῶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀναγνωρίσωσι τίνα.

Ἡ ὑπόθεσις λοιπὸν ἐγκατελείφθη κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ Μαξίμου. Ἄλλ' ἀπὸ τῆς ἀπαισίας ἐκείνης νυκτός πλήρης μεταβολῇ παρετηρήθη εἰς τὰς ἐξεις αὐτοῦ καὶ τοὺς τρόπους.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπραγματοποιεῖ καθ' ἐκάστην τὴν διαιτήκην τοῦ πατρὸς του, ἣν ἤθελε νὰ ἐφαρμόσῃ.

Πικρὸν μείδιμα συνέστειλε τὰ χεῖλη του, ἣ δὲ νεότης του εἶχεν ἤδη λήξει.

Ἦρχιζεν ἡ ζωὴ τοῦ βαρόνου τοῦ χρημάτων.

ΚΔ'

Δύο μῆνας βραδύτερον ὁ Ροζενδάλ ἦν κεκλεισμένος ἐν τῷ γραφείῳ του, εἰς τὸ μέγαρον τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Ὀνωρίου.

Τὸ γραφεῖον τοῦτο ἦν οἰοῖται θυσιαστήριον. Οὐδεὶς ἐν αὐτῷ εἰσῆρχετο πλὴν τοῦ θαλαμηπόλου του.

Ὁ θαλαμηπόλος πανταχοῦ εἰσχωρεῖ. Τίς πρίγκηψ ἔχει μυστικά δι' αὐτόν;

Ὁ θαλαμηπόλος ἐκδύει τοὺς μεγαλητέ-

ρους ἀνδρας. Βεβαίως διὰ τοῦτο εὐρίσκει τις ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αὐτοὺς τόσο μικροὺς, ἔστιν ὅτε καὶ τόσο δυσειδεῖς.

Στενοὶ τινες φίλοι ἐκλελεγμένοι ἐκ τοῦ καλοῦ λεγομένου κόσμου, τῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς διπλωματίας, συνεμερίζοντο τὸ πρόνομιον τοῦ ὑποτελοῦς τούτου.

Κείμενον εἰς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάρου, ἐπὶ τῶν κήπων, τὸ γραφεῖον τοῦτο φωτίζεται διὰ δύο μεγίστων παραθύρων, ἀφ' ὧν ἡ ἀποψὶς ἐκτείνεται μεγαλοπρεπῆς.

Εἶναι οἱ Παρίσιοι εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Πανταχοῦ βλέπει τις λειμῶνας πεποικιλμένους δι' ἀνθίων, παρόδους διὰ μεγαλοπρεπῶν δένδρων, ὧν αἱ συστάδες συγχέονται μετ' ἐκείνων τῶν Ἡλυσίων Πεδίων καὶ ὑπὸ τὰς ὁποίας μία Ἡδὴ τοῦ Κανόβα, λευκῇ ἐν τῷ ἡμίφωτι ἐκείνῳ, προσφέρει εἰς τοὺς διαβάτας τὸ νέκταρ τοῦ μαρμαρίνου αὐτῆς κυπέλλου.

Τὸ κύπελλον τοῦτο, ἄλλως τε, εἶναι ὅλως κενόν, μόνα δὲ τὰ στρουθία τοῦ κήπου δύνανται ἐν αὐτῷ νὰ ποτισθῶσι μετ' ἀφθονον βροχῆν.

Οἱ τοῖχοι τοῦ γραφείου καλύπτονται ὑπὸ ἀνοικτοῦ φαίχρου ξύλου, ἐπὶ τούτου δὲ ὑπάρχει εἰκὼν ἑναντι μεγάλης τραπέζης γραφείου πλήρους φακέλλων ἐγγράφων, διατεταγμένων ἐν πλήρει τάξει.

Ἦτο ἡ εἰκὼν γυναικός, ἀλλ' ἄνευ ὀνόματος ζωγράφου.

Οὐδεμία ὑπῆρχεν ὑπογραφή, οὐδὲν τὸ δηλοῦν τὴν προέλευσιν ἢ τὴν χρονολογίαν.

Ἦτο ἄρα γε ἀντίγραφον εἰκόνης τοῦ παρελθόντος αἰῶνος;

Ἡ παρισταμένη κυρία ἀνῆκεν εἰς τὸ γένος τῶν μακρησίων τῆς ἐποχῆς τῆς Δουβαρρύ ἢ εἰς τὰς ὠραιότερας συγχρόνους;

Εἶχε κατασκευασεῖ οὕτως ὁ καλλιτέχνης αὐτήν, ὥστε νὰ καθίσταται ἄλυτον τὸ αἶνιγμα.

Ἡ περιβολὴ ἦν κυρίας τῆς αὐλῆς τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΕ' διὰ χορόν, ἡ κόμη σχεδὸν ἄνευ ποῦδρας, λίαν ξανθὴ. Οἱ ὀφθαλμοὶ γαλανοὶ καὶ ἐξάιστοι, τὸ δὲ σύνολον τοῦ προσώπου ἀποπνέον χάριν καὶ γοητείαν.

Οἱ στενωὲς τῷ βαρόνῳ συνδεδεμένοι ὑπέθετον τὸ μυστήριον, ἀλλ' ἐσέβοντο αὐτό.

Οὐδεὶς τούτων εἶχε γνωρίσει τὸ πρωτότυπον τῆς εἰκόνης ἐκείνης μετὰ τῶν παροδικῶν ἐρωμένων τοῦ τραπέζιτου.

Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ βαρόνος κατήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του ἐξεφύλλιζε μετ' ἀνυπομονησίας ἐπιστολάς τινας, ὧν μία ἰδίως ἐφάνετο ἐλκύουσα τὴν προσοχὴν του.

Δεκτικὴ ἔλαβεν αὐτήν, ἀνέγνωσε περιόπας τινὰς καὶ τὴν ἀφῆκε.

Συχνάκις ἐβλεπε τὴν εἰκόνα καὶ ἐστέναζε.

— Ὅ, τι μοὶ μένει ἐξ ἐκείνης! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν.

Ἦτο μία μετὰ μεσημβρίαν.

Ὁ ἥλιος διερχόμενος διὰ τῶν λεπτοφύων παρικετασμάτων ἀπήστραπτεν ἐπὶ τῶν μεταξίνων καταπετασμάτων τοῦ γραφείου, οὕτινος ἡ ἐπίπλωσις ἦν μεγαλοπρεπῶς ἀπλή.

[Ἐπεται συνέχεια].